

викаше Самуилъ, като дебнѣше на прѣсти. Той се приближи на една крачка само до нея. Посѣгна съ ржка, но птичката подскочи като топка и се гурна въ езерото. И на нейно мѣсто излѣзе бѣла водна лилия. Или така бѣше му се сторило. Защото той едва сега забѣлѣжи, че покрай цѣлия брѣгъ до широки листа се показватъ изъ водата хубави бѣли и жълти цвѣтове, които единъ по единъ бавно свиваха островърхитѣ си листенца. Като разбра, че шаранушката не може да бжде вече негова, той изведнажъ си спомни за дома, за майки си. Нали ще го подирятъ и нѣма да го намѣрятъ. И какъ ще се оправдава, когато му е забранено да прѣкрачва прага на кулата? Баща му е на война. . . Но майка му? Какъ ще я гледа той послѣ въ очитѣ, въ тия кротки очи, пълни съ ласка и доброта? И той трѣгна назадъ. Още не е мръкнало. Слънцето отдавна е залѣзло, наистина, но още не е паднала тъмна нощъ и той ще може да дойде на врѣме до кулата. Въ този мигъ го извика нѣкой откъмъ езерото. Той изви глава. Бѣлиятъ цвѣтъ, който се показва, когато птичката се гурна въ водата, трепна съ бѣлитѣ си листенца. И надъ него се издигна синкаво облаче. Сѣкашъ цвѣтътъ бѣше пѣленъ съ вода, която изведнѣжъ се духна отъ нѣкого и се обърна на ситниситни капчици. Когато облачето се разнесе, между воднитѣ лилии Самуилъ видѣ до половина натопена въ водата езерна русалка. Тя мило го гледаше съ голѣмитѣ си зелени очи. Златиститѣ ѝ коси широко се разстилаха по водната повърхность.

Самуилъ замръзна на мѣстото си. И не отъ страхъ. О, той никога и отъ нищо не се плаши. Но сега за прѣвъ пѣтъ виждаше русалка.

— Не бой се. — му каза русалката съ сребърния си гласъ. Азъ нѣма да ти сторя нищо зло. . . Отдавна искахъ да се срѣцна съ тебе. Вечеръ до мене често долитахъ отъ кулата твоятъ звънливъ крѣсъкъ. . . И ето ти си при мене. Сега ще дойдешъ да те заведе въ палатитѣ, гдѣто живѣя, и да ти покажа богатствата и украшенията си. . .

Очитѣ на Самуила се увлажниха и долната му устна излеко потрепера. Но той не знае да плава. И какъ ще отиде чакъ на дъното на езерото, нали ще се удави? Милата му майчица какво ще прави тогава? Тя ще плаче, о какъ ще плаче тя, когато узнае, че най-малкото ѝ дѣте се спуснало на